

[Skræppenborg-Nielsen.]

høver der slet ikke at være tale. Ja, man kan endog sige det sådan, at hvis skatteyderne — og det er der mange der allerede har gjort under de bestående såkaldte opsparingsfremmende love — fortsat benytter sig af deres ret til at flytte penge fra den ene konto til den anden — og det gør de naturligvis også efter denne lov — og hvis man forudsætter, at denne omflytning af penge benyttes gennem 5 år, ja, så kan sådanne skatteydere simpelt hen tage de til den tid frigivne beløb ud af banken og med det samme sætte dem ind igen og dermed opnå en fornyet skattebesparende virkning for de samme penge. Kun kontonummeret i pengeinstituttet skal ændres.

Så vidt jeg har forstået det, har ingen i denne verden kunnet konstruere et såkaldt perpetuum mobile, en evighedsmaskine. Den synes at være opfundet nu, hvis dette lovforslag vedtages, en evighedsmaskine, der i lovsform er i stand til konstant at øse penge fra nogle skatteyderes lommer over i andres.

Jeg tror ikke, der er ret mange i dette land, der vil modsige mig, når jeg fra denne talerstol hævder, at det såkaldte omsforlig har fremmet inflationen her i landet ved at presse priserne i vejret på alle omsbelagte varer og på de fleste landbrugsvarer. Nu kommer altså den fungerende finansminister med et forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for rentemodtagere m. v., et lovforslag, der skal sikre kompensation til en lille gruppe rentenydere, der er over 67 år og har indtægter under 22.000 kr. årlig. Ikke mindst dette lovforslag viser, hvorledes forvirringen breder sig. Det synes, som om den økonomiske politik ad kompromisernes brede vej efterhånden er havnet i et næsten bundløst morads, hvor ikke ret mange af marchens deltagere mere kan holde sig oppe. Men selv ud fra egne forudsætninger har lovforslaget visse åbenbare mangler. Det kan f. eks. hyppigt være en ren tilfældighed, hvorledes de midler er anbragt, som sådanne selvpensionister disponerer over, men forslaget begunstiger kun nogle af dem.

Hvad angår renteforsikringer, er der som bekendt taget hensyn til disse i lovgivningen. Nu kan man altså ifølge lovforslaget

både få fradrag for præmier og for forsikringsbeløb. Forslaget tilsigter meget smukt at lette vilkårene rent skattemæssigt for de ældre medborgere, som gennem et langt liv har foretaget en opsparing til at bruge, når alderen melder sig. Efter lovforslaget tilsigter man at give nedslag i skatten for enhver renteindtægt og privat livrente, uanset hvornår og hvordan rentekapitalen er bragt til veje, medens man derimod, når det drejer sig om de pensionsordninger, som mange lønmodtagere har, siger stop, for naturligvis skal selv godgørenhed have sin grænse.

En ting må man imidlertid gøre sig klar; det er, at skattebestemmelser som dem, vi her præsenteres for, meget vel kan blive afgørende for dispositioner langt ud i fremtiden. På samme måde som med en række andre skattebestemmelser opstår der, hvis lovforslagene vedtages, en slags ret til at bevare fradragene langt ud i fremtiden; og hvis og når afskaffelse af fradragene engang bliver nødvendig, ja, så stilles der krav om kompensation.

Det siger næsten sig selv, at lønmodtagerne i dette land som sædvanlig skal forfordes; lovforslaget går jo bl. a. ud på, at pensionsforsikringer, hvortil arbejdsgivere har bidraget, ikke skal have samme fordele, og det uanset om de ikke er pristalsreguleret, og især uanset om de pågældende skatteydere i alle andre henseender er stillet ganske som renteforsikringstagerne.

De to lovforslag, vi her behandler, er efter min mening betegnende udløbere af det hovedløse forlig, omsforliget, som tidligere er karakteriseret så træffende i et efterhånden velkendt interview med den højtærede handelsminister. Dette interview har den højtærede handelsminister fra denne talerstol bedyret ikke helt at ville stå fadder til, og det bliver naturligvis den højtærede handelsministers egen sag og egen hovedpine.

Lovforslagene ligger på kanten af, hvad der overhovedet er praktisabelt, og lovforslagene går langt ud over, hvad man fra folketingets side simpelt hen kan tillade sig at byde dansk skatteadministration. Folketinget burde i tide besinde sig på, hvad man tidligere herindefra har belastet embedsmænd og skattefolk i stat og kommuner med.